

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **B. H. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2010, čj.CPR-12008-2/ČJ-2009-9CPR-V234,

t a k t o :

I Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5.1.2010, čj.CPR-12008-2/ČJ-2009-9CPR-V234, **se zrušuje** věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 15.7.2009, čj. CPPL-29780-/ČJ-2009-034064-KP1, **se zrušuje**.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.520,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátu cizinecké policie Plzeň (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 15.7.2009, čj. CPPL-29780-/ČJ-2009-034064-KP1. Citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 1 rok, což je doba shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla stanovena doba k vycestování z území ČR, neboť byla žalobkyně dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěna za účelem předání podle mezinárodní dohody. Dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Správní orgán prvního stupně odůvodnil vydání rozhodnutí o správním vyhoštění výhradně tím, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného víza v délce patnácti dnů a to konkrétně od 1.7. 2009 do 15.7. 2009. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že ke dni ukončení platnosti povolení k pobytu za účelem studia, byla žalobkyně povinná vycestovat z území ČR, jestliže nebude vyhověno její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 15.6. 2009 byl zplnomocněný zástupce žalobkyně vyzván k odstranění vad žádosti podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a to doložením dokladů, konkrétně dokladu České správy sociálního zabezpečení o zaplacení pojistného na sociální pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a dále potvrzení finančního úřadu České republiky o stavu daňových nedoplatků. V ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je jasné uvedeno, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Podle odstavce druhého stejného ustanovení zákona, pokud doba platnosti víza k pobytu nad devadesát dnů uplyne před rozhodnutím o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce prvního, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Vzhledem ke skutečnosti, že v případě institutu změny účelu dlouhodobého pobytu na území České republiky není v zákoně problematika období od podání nové žádosti do jejího rozhodnutí nijak zvlášť upravena, s použitím analogie zákona je třeba posuzovat takovou situaci dle právní úpravy nejbližší a to dle právní úpravy relevantní pro prodlužování dlouhodobého pobytu. Tento názor právního zástupce žalobkyně vyplývá mimo jiné z metodického pokynu k provádění zákona o pobytu cizinců vydaného ředitelstvím služby cizinecké policie a tento výklad lze dovodit i na základě zásady hospodárnosti správního řízení. Nelze se ztotožnit s postupem správního orgánu prvního stupně, který z dikce ustanovení § 169 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců dovodil, že rozhodnutí o povolení dlouhodobého pobytu může vydat ve lhůtě šedesáti dnů, přičemž je zcela na libovůli správního orgánu, kdy tak v rámci této lhůty učiní. Ve výše specifikovaném ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je explicitně uvedeno, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě šedesáti dnů. Podle ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje bez zbytečných průtahů. Podle ustanovení § 2 odst. 3 stejného zákona správní orgán a šetří oprávněné zájmy osob, kterých se dotýká činnost správního orgánu. Z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne bez 31.10. 2006 č.j. 55 Az 116/2005-39, vyplývá že pokud lze rozhodnout na základě dokladů předložených účastníkem řízení a ve věci není nutné činit žádné rozsáhlejší dokazování, je správní orgán povinen rozhodnout bezodkladně. Ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je tedy nutno interpretovat tak, že správní orgán je povinen pouze v případě komplikovaného skutkového stavu své rozhodnutí odložit a to maximálně do skončení lhůty šedesáti dnů. Správní orgán mohl bez problémů rozhodnout ve lhůtě zbývajících do ukončení platnosti víza. Ze spisového materiálu nevyplývají k žádné indicie, které by mohly bránit vyřízení žádosti žalobkyně a požadavek správního orgánu ze dne 15.6. 2009 na doložení výše citovaných potvrzení byl splněn dne 29.6. 2009, nic tedy nebránilo vydání kladného rozhodnutí, stejného či následujícího dne. Správní orgán měl shromážděny veškeré relevantní doklady ke kladnému vyřízení žádosti, ve spisovém materiálu se nenacházela žádná indicie, která by mohla zabránit v kladném vyřízení žádosti a proto správní orgán mohl rozhodnout dne 29. resp. 30. června 2009. Když se následně po patnácti dnech žalobkyně sama dobrovolně dostavila na místně příslušné oddělení cizinecké policie v legitimním očekávání, že jí bude udělen dlouhodobý pobyt, správní orgán žalobkyni zajistil a uložil správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Z postupu správního orgánu nelze dovodit jiný závěr než ten, že nedůvodné průtahy řízení zřejmě činil minimálně implicitně za účelem, aby žalobkyni přiměl

k vycestování z území České republiky, resp., aby ji následně nedůvodně zajistil a uložil nedůvodné a neodůvodnitelné správní vyhoštění. Správní orgán tedy v podstatě nutil žalobkyni k tomu, aby zcela nedůvodně vynaložila minimálně několik desítek tisíc korun na letenku do země původu, aby ji následně několik dní poté udělil povolení dlouhodobého pobytu, jehož vydání nebránily žádné překážky a žalobkyně by se pak vrátila zpět do České republiky. Správní orgán měl vydat žalobkyni povolení dlouhodobého pobytu, resp. ji prodloužit dlouhodobý pobyt do 30.6. 2009, případně měl zmocněnce dne 15.6. 2009, či žalobkyni dne 15.7. 2009, adekvátně poučit, což neučinil. V žádném případě však správní orgán nebyl oprávněn za dané skutkové situace vydat správní vyhoštění. Jak vyplývá z napadeného usnesení, správní orgán poučil o hypotetické povinnosti opustit Českou republiku pouze zvoleného zmocněnce a nikoliv samotnou žalobkyni, která, jak vyplývá z protokolu o vyjádření žalobkyně ze dne 15.7.2009 nebyla o možnosti opustit území České republiky informována. Žalobkyně se v korelaci s právními předpisy a zásadou legitimního očekávání domnívala, že dne 15.7.2009 ji bude vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, a z tohoto důvodu se dobrovolně a sama dostavila na místně příslušné oddělení cizinecké police.

V podání doručeném soudu dne 16.4.2010, žalobkyně prostřednictvím právního zástupce sdělila, že trvá na nařízení veřejného jednání ve věci.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 8.6.2010, pouze odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

V rámci nařízeného veřejného jednání právní zástupce žalobce setrval na skutkových a právních důvodech tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněném v žalobě.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí soudu tyto podstatné skutečnosti:

V žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podala dne 15.6.2009 je uvedeno, že jde o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s dovětkem - změna účelu z 08 na 06.

V Poučení ze dne 15.6. 2009 správní orgán prvního stupně upozornil žalobkyni, že "Žádost o nový dlouhodobý pobyt za jiným účelem bude rozhodnuta v zákonné lhůtě do 60 dní, podání žádosti nezakládá oprávnění k pobytu na území ČR po uplynutí původního pobytového oprávnění. ", dále, že ke dni 30.6. 2009 žalobkyni uplyne platnost povoleného dlouhodobého pobytu za účelem studia a současně uvedl, že "Pokud Vám do uplynutí platnosti tohoto pobytu nebude povolen dlouhodobý pobyt, o který jste požádal dne 15.6.09 za účelem podnikání, jste povinen z území České republiky vycestovat v době platnosti stávajícího pobytu." Zmocněnec poučení převzal téhož dne.

Dne 29.6. 2009 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno potvrzení finančního úřadu o daňových nedoplatecích a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení, Plzeň-město.

V „Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení“ sepsanému dne 15.7. 2009, žalobkyně uvedla, že do České republiky přijela 28.10.2008, měla zde povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia na Technické univerzitě v Liberci. Studovala zde do začátku února roku 2009 a studium ukončila z důvodu obtížnosti českého jazyka. Skutečnost, že ukončila studium na policii nehlásila. Poté se přestěhovala do Plzně, kde „pracovala v panasonicu“. Pobyt měla povolený do 30.6. 2009 a chtěla v České republice zůstat dále, protože by chtěla podnikat v oboru služeb. Zmocněnce požádala, aby ji vyřídil vízum za účelem podnikání. O průběhu řízení a o změně účelu pobytu nic nevěděla, vše vyřizoval zmocněný zástupce. On

žalobkyni neřekl, že má vycestovat do 30.6. 2009. Na inspektorát cizinecké policie Plzeň se žalobkyně dostavila, protože si myslela, že dostane toho dne vízum. Zmocněnec jí řekl, že žádost podali včas, a že bez problémů dostane vízum. To, že je v České republice od 1.7. 2009 bez platného víza nevěděla. Na otázku, zda žalobkyni brání nějaký důvod ve vycestování, uvedla, že z finančních důvodů má velký problém vycestovat z České republiky, jiný důvod neuvedla a příbuzné v České republice nemá. Na otázku, zda-li učinila nějaké kroky směřující k legalizaci svého pobytu na území České republiky, uvedla, že podala žádost o vízum a myslela si, že vízum dostane.

V Závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince vydaném Ministerstvem vnitra České republiky dne 15.7. 2009, Ev.č. ZS 11465, je uvedeno, že správní orgán neshledal žádný z důvodů znemožňující podle § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování žalobkyně do země jejího státního občanství.

V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový správní orgán uvedl, že dne 30.6. 2009 vypršela platnost víza a žalobkyně se v období od 1.7. 2009 do 15.7.2009 zdržovala na území České republiky neoprávněně. Podle § 169 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců správní orgán vydá rozhodnutí ve lhůtě šedesáti dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Z uvedeného je zřejmé, že účastnice správního řízení pobývala na území v uvedených dnech bez platného pobytového povolení.

V odvolání (včetně doplnění) proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítala shodné skutkové a právní důvody nezákonnosti jako v žalobě.

V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně tak, že uvedl, že v dané věci podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byly splněny. Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud uplyne doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů před rozhodnutím o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odst. 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 47. Pokud žalobkyně v odvolání namítá, že žádost o změnu účelu pobytu podala včas, a že se na její případ vztahovalo ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žalovaný s tímto závěrem nemůže souhlasit. Podle názoru odvolacího správního orgánu podala účastnice řízení žádost o změnu účelu pobytu ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého cizinec, který hodlá na území České republiky pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nejedná se tedy o prodloužení platnosti stávajícího dlouhodobého pobytu z důvodu změny jeho účelu, ale o podání nové žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu. V návaznosti na výše uvedené nelze pak uplatnit argumentaci uvedenou v odvolání ohledně aplikace ustanovení § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť tyto se na případ žalobkyně nevztahují. Prostřednictvím zplnomocněného zástupce byla žalobkyně poučena o tom, že ke dni 30.6. 2009 jí končí platnost víza (pobytu) uděleného za účelem studia a proto je povinna do dne 30.6. 2009 vycestovat území, pokud nebude mít povolený nový pobyt za účelem podnikání. Toto poučení vlastnoručně podepsal zmocněnec žalobkyně dne 15.6. 2009. Dále žalovaný uvedl, že spisovým materiálem bylo doloženo, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného oprávnění nebo víza, ač k tomu nebyla oprávněna, a svým jednáním porušila povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písm. n) na zákona o pobytu cizinců. Správním orgánem stanovená doba jednoho roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky, hodnotí žalovaný jako adekvátní s ohledem na závažnost a délku protiprávního jednání žalobkyně. V průběhu řízení nebyly odvolacím orgánem ani nalézacím

správním orgánem zjištěny takové soukromé či rodinné vazby na území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze o žalobě nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 15. února 2011, čj. 10 A 13/2010- 43, tak, že žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2011 čj. 7 As 96/2010-73.

Městský soud v Praze následně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Sporným v projednávané věci je především možnost použití lhůty dle ust. 47 odst.2 zákona o pobytu cizinců i pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt u změny účelu nově žádaného pobytu, nikoliv jen pro jeho prodloužení v rámci téhož účelu pobytu.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.

Podle ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: „K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen dále předložit potvrzení finančního úřadu České republiky o stavu jeho daňových nedoplatků a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále; splatným nedoplatkem se pro účely tohoto zákona rozumí též nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, k jehož úhradě bylo povoleno podle zvláštního právního předpisu9e) jeho splácení ve splátkách. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem České republiky nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle odst. 2 téhož ustanovení: „Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla

podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. “

Důvodnou Nejvyšší správní soud shledal stížní námitku žalobkyně ohledně aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v důsledku nesprávného výkladu tohoto ustanovení Městským soudem v Praze a uvedl, že „Žádost stěžovatelky proto musela být posouzena na základě ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žádné ze speciálních ustanovení (§§ 42a až 44) zákona o pobytu cizinců, řešících povolení k dlouhodobému pobytu v určitých situacích, neupravuje žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ačkoliv s tímto účelem výslovně počítají ust. § 46 odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Jestliže tedy stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než který jí byl povolen na základě víza (nově za účelem podnikání), její žádost se řídila ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný i městský soud tedy žádost stěžovatelky správně kvalifikovali jako žádost podle tohoto ustanovení. Pokud stěžovatelka namítá, že § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na její situaci dopadá analogicky, je nutné nejprve vymezit jeho věcnou působnost. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že dopadá na situace, kdy cizinec pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě stanovené odstavcem prvním (nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza) a před rozhodnutím o této žádosti uplyne doba platnosti víza. Ze samotného ust. § 47, z jiných ustanovení ani obecně ze systematiky oddílu 3 dílu 4 hlavy III části první zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá, že by uvedené ustanovení dopadalo pouze na situace, kdy je žádáno o povolení k dlouhodobému pobytu na základě stejného účelu, za nímž bylo uděleno předchozí vízum.

Z uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, „že ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců přímo řeší situaci stěžovatelky, která splňuje všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení. Stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, požádala o povolení k dlouhodobému pobytu dne 15. 6. 2009 (vízum bylo platné do 30. 6. 2009 a byla tak splněna lhůta dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a platnost víza uplynula před rozhodnutím o této žádosti (ze správního ani soudního spisu nevyplývá, že by správní orgán o žádosti vůbec rozhodl). Do doby rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o povolení dlouhodobého pobytu se považuje její vízum za platné a její pobyt na území České republiky za oprávněný.“

Nejvyšší správní soud odmítl „argumentaci městského soudu, z níž plyne, že aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možná pouze v situacích upravených § 44a tohoto zákona na základě odkazu obsaženého v odstavci třetím. Ust. § 44a výslovně řeší prodloužování doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv podávání nové žádosti o dlouhodobý pobyt. Ust. § 47 odst. 2 naopak explicitně upravuje pouze podávání žádosti o dlouhodobý pobyt, nikoliv žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na situace upravené § 44a tedy přímo nedopadá, což je důvod, proč § 44a odst. 3 uvádí, že se § 47 na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu použije obdobně. Nejedná se zde o vymezení působnosti § 47, nýbrž o pravidlo, že se ust. § 47 použije i na situace upravené v § 44a, ačkoliv tyto do věcné působnosti § 47 přímo nespádají.“ V závěru uvedl, že jak přímá tak analogická aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na případ žalobkyně byla možná a odpovídající zásadám procesní ekonomie.

K dalším žalobním námitkám Nejvyšší správní soud uvedl, „že na základě obsahu správního spisu nelze vyslovit, že by byl správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně nejpozději dne 30. 6. 2009, pokud mu byly požadované doklady doloženy 29. 6. 2009. Správní orgán byl povinen rozhodnout bezodkladně, nicméně tuto povinnost by splnil i při vydání rozhodnutí o několik dní později. S ohledem na dopad ust. § 47 odst. 2 zákona o

pobytu cizinců nemohlo pozdějším rozhodnutím dojít k žádnému výraznému zásahu do právní sféry stěžovatelky ani k porušení zásad dobré správy.

Ani námitku, že stěžovatelka měla být osobně poučena o povinnosti vycestovat z území České republiky do 30. 6. 2009, nelze pokládat za důvodnou. Ačkoliv tato námitka částečně ztrácí své opodstatnění, neboť byl výše učiněn závěr, že stěžovatelka nebyla povinna do tohoto data odcestovat, lze obecně poukázat na skutečnost, že žadatel je při udělení víza informován o tom, do kdy je vízum (tedy i jeho oprávnění k pobytu) platné, a musí sám dbát na to, aby dodržoval právní předpisy České republiky (neznalost zákona neomlouvá). Ze zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu nevyplývá žádná dodatečná poučovací povinnost o nutnosti vycestovat nejpozději ke dni ukončení platnosti víza. Pokud správní orgán stěžovatelku o povinnosti vycestovat prostřednictvím zástupce poučil a poskytl jí tak jakýsi „nadstandard“, nemůže být jeho postup v žádném případě považován za nezákonný či jinak vadný.“

Dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud spatřuje v skutečnosti, že se v „odůvodnění svého rozsudku nijak nevypořádal s žalobní argumentací stěžovatelky, že její právní názor na analogickou aplikaci ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v jejím případě *„mimo jiné také vyplývá z pro správní orgán závazného metodického pokynu“*. Tuto argumentaci pak stěžovatelka u ústního jednání před městským soudem podrobněji rozvedla a odkázala těž na souladnou aplikační praxi. Pokud tuto argumentaci městský soud nijak nerefletoval, zatížil své rozhodnutí dílčí nepřezkoumatelností. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu nemůže předloženou argumentaci stěžovatelky věcně posoudit, nicméně městský soud lze v tomto směru odkázat na dosavadní judikaturu, která se podobnou otázkou zabývala, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, č. 605/2005 Sb.NSS.“

V rozhodnutí čj. 2 Ans 1/2005 – 57 Nejvyšší správní soud dovodil, že byť vnitřní předpis správního orgánu nemůže upravovat práva a povinnosti soukromých osob, nýbrž může toliko ukládat úkoly osobám podléhajícím řídicí pravomoci toho, kdo vnitřní předpis vydává, vnitřní předpis však není pro soukromé osoby, jichž se činnost správního orgánu dotýká bez právního významu. Jestliže vnitřním předpisem (metodikou, pokynem) správní orgán sám sobě v rámci pravomocí stanovených mu zákonem a bez toho, aby se jakkoli dotkl zákonem zaručených práv soukromých osob, stanovil pro abstraktně definovaný okruh případů pravidla přísnější, než která na něj klade zákon, tak tato přísnější pravidla jsou správními orgány nepochybně všeobecně pracovníky dodržována. Není-li tedy pochyb, že se na základě vnitřního předpisu vytvořila určitá správní praxe, od které se správní orgán se nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřipustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení.

Na základě uvedeného názoru zastávaného správními soudy lze jistě přisvědčit žalobkyni, když poukazuje na Pokyn ředitele Policie ČR, služby cizinecké policie a pobytu cizinců ze dne 18.12.2008, který upravuje-li postup inspektorátu v případě nového účelu pobytu u víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu a stanovuje-li, že ust. § 47 odst. 2 se v řízení o udělení nového víza použije obdobně, jak uvádí žalobkyně (v kasační stížnosti), pak tento pokyn je pro postup správních orgánů rozhodujících o její žádosti závazný.

Městský soud v Praze proto vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu dospěl závěru, že rozhodnutí obou správních orgánů je zatíženo procesní vadou (spočívající

v nesprávné aplikaci procesního ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), která měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvního stupně, pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s.

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 4 úkony právní služby (za převzetí věci, sepsí žaloby, jednání a sepsí kasační stížnosti) 2100,- Kč za úkon a 4 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy náklady na právní zastoupení včetně DPH činí 11.520,-Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč za žalobu a 3.000 Kč za kasační stížnost. Proto soud přiznal žalobcům právo na náhradu nákladů řízení ve výši 16.520,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. ledna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu